

LÅNGHOLMSDRÖMMAR

AF

AUG. PALM.

------------ Innehåll:**Ett besök hos Petrus. Ett besök hos Lucifer.**

Stockholm 1889. G. Walfrid Wilhelmssons boktr.

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken har digitaliserats för Stockholmskällan av Stockholms Stadsmuseum och anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i februari 2014 av Bert H.

Ett besök hos Petrus

*eller hvarför **Lurvén** slapp in i Himmelen när **Klumpenström** och **Ful som Pesten** fingo stå utanför.*

Härom aftonen, (i maj månad 1888) sedan jag gått till hvila, — ja det vill säga det var ljusan dag, klockan var icke 8, det är nämligen vid den tiden jag enligt Kongl. M:ts nådiga fångvårdsstyrelses reglemente går till sängs härute på sommarnöjet, som staten består mig, — föreslog mig min gode vän och sällskapsbror *tanken,* som icke Bro häradsrätt, Högsta domstolen eller Steyerns väldige efterträdare Bergström kunnat beröfva mig, att med sig göra en utflykt. Jag emottog med nöje tillbudet och på min väns fråga hvart jag önskade mig, föreslog jag att vi en gång för ombyte skulle höja oss från jorden med dess uselhet och elände, dess egoistiska och inskränkta lagstiftare, dess riksdagsintriger, dess brutala kronofogdar och allt annat menskligheten ovärdigt och civilisationen hindrande otyg samt göra ett besök hos gubben Petrus. Det dröjde nu icke länge förrän jag på tankens starka vingar, lika osynlig som min följeslagare, var installerad i Petrus' portvaktstuga, der jag beslöt att stanna för vidare iakttagelser.

Jag hade icke varit der rätt länge förrän ett väldigt buller hördes. Petrus med stort vildt skägg och nyckelknippan hängande vid högra sidan skyndade sig ut och öppnade porten till alla gudarnas gemensamma boning. Det var

Thor, som i sin stridsvagn dragen af eldiga bockar kom hemkörande efter en utflykt till jorden.

— Hvad nytt från jorden? frågade Petrus, vändande sig till Thor, sedan han stängt igen porten.— Åh, der lefva de galna som vanligt, svarade Thor i det han steg af vagnen, kastade tömmarne till stalldrängen och tog sin hammare under armen.

— Kom in ett ögonblick, farbror, och berätta nyheterna, det lyster mig höra något från jordens barn, genmälte Petrus i det han öppnade dörren till sin lilla stuga för Thor, som inträdde.

— I Frankrike, sade Thor sedan han satt sig, försöker en galen general, understödd af en del kälkborgare och andra stackare, att blifva diktator.

— Så-å, vidare?

— I Tyskland är der Alte Wilhelm död.

— Det vet jag, inföll Petrus.

— Ja det är rätt, du som öppnat för honom här skall ju hafva reda derpå.

— Farbror tar fel, sade Petrus, han var här och ville in och hade pass med från jorden att han var »högtsalig», men den gamle dröp af för mycket blod; jag släppte inte in honom.

— Det var tusan, slapp han icke in, sa’ Thor i det han fortsatte: Påfven har haft stort främmande.

— Åh, fins det ännu så enfaldiga menniskor på jorden? mumlade Petrus.

— Jo, jo men du. kungen af Sverige har gjort honom sin uppvaktning, sade Thor, som icke hört anmärkningen.

— Ja så, bara kungen af Sverige, sade Petrus och gjorde en grimas.

— Inga försmädliga grimaser när jag talar om gamla Norden och dess kungar, det tål jag, — en af dess gamle gudar — icke, sade Thor förargad.

— Kasserade gudar, rättade Petrus med ett elakt grin.

— Åh det dröjer icke länge förrän din gud också blir kasserad. I Sverige gå de ännu på och »skydda» honom med böter och fängelser och ändå är icke tron på honom mera stark bland förnuftigt folk än det gamlapapperet som lagparagraferna äro skrifna på. Och med honom försvinner du också som portvakt, så kan man åtminstone slippa dina giftigheter, sade Thor och stötte hammaren i bordet så det dundrade i hela gudaboningen, hvarpå han afiägsnade sig.

— Hvad är det för ett oväsen nu igen, snälle Petrus? frågade Jehovas son, som kom utrusande vid bullret från Thors hammare. Pappa tål icke, som du vet, att den heliga sångarskaran störes i sina halleluja lofsånger.

— Åh, det var den gamle varulfven Thor, som gjorde spektakel som vanligt, svarade Petrus. Men jag skall tala med Vulkan att han ber sin pappa Jupiter klappa om honom en gång.

— Petrus, Petrus, ställ inte till några dumheter här i gudarnas boning, sade Jehovas son varnande och gick åter in och satte sig på sin faders högra hand.

— Dumheter, mumlade Petrus förargad i det han stängde dörren till portvaktstugan; när jag åtog mig portvaktssysslan i det här nästet begick jag den största dumhet jag gjort och hade jag icke haft Bacchus och den älskliga Venus att en och annan gång fördrifva tiden med här, så hade jag nog för länge se’n gifvit sysslan på båten. — För tusan, Cupido var ju här i dag med helsning från sin mamma Venus, att hon önskade att jag skulle komma till henne i afton, fortsatte han med höjd röst i det molnen på pannan försvunno och blicken ljusnade.

I det Petrus så omsorgsfullt som möjligt gjorde sin toalett till det tillämnade besöket, kom han att tänka på att han icke kunde gå om han icke lyckades få någon att passa på porten. I det samma knackade det på dörren och efter ett »kom in» träder gubben Wadman med en förnöjd min öfver tröskeln.

God afton, farbror portvakt! Jag skall helsa från Bachus, Jupiter, Mars och Merkurius. De undrade om de jemte

min egen obetydliga person kunde få göra farbror en visit i afton. Det är frågan om en liten zwyck,farbror förstår, sade Wadman och blinkade skälmskt med ögonen i det han tillade: Som farbror vet fins här ju ingen annan lämplig plats än hos farbror, ty Jehovah och sonen tål ju inte alls att man får litet lifvadt ibland, tillade han suckande.

Hjärtans gerna får ni vara här, välkomna, svarade Petrus. Det är förargligt att jag icke kan få vara med, jag har en liten affär som jag är tvungen att göra upp i afton, så att du, bror Wadman, gör mig nog den tjänsten att passa på porten.

— Det skall jag visst, svarade Wadman.

— Här har du nycklarna, men släpp ingen in, som inte har klara papper, bad Petrus.

— Nej, var lugn, försäkrade Wadman i det han skyndade sig ut för att säga åt gudarne att allt var klart till deras lilla zwyck för aftonen.

Det dröjde icke länge förrän i Petrus’ portvaktstuga ljödo muntra sångar, ackompagnerade af gitarr, omväxlande med glasens klang.

— Hade man inte detta lilla kryp-in, där man kunde en och annan gång tillbringa en glad stund så vore här rent outhärdligt, sade Merkurius i det han tömde sin bägare.

— Hvarför äro vi också sådana åsnor att vi låta den gamle Jehovah kommendera oss? Man kan ju både bli döf och galen af de eviga basunstötarna och sångerna som skrålas här, sade Mars och reste sig upp förargad.

— Du har rätt bror, men låt oss trösta oss med att vi ha en sådan glad och gästfri portvakts-kurre, sade Bacchus i det han fylde de tomma bägarne. Hans skål, go' vänner!

Den mottogs och tömdes med entusiasm och till långt fram på natten fortsattes pokulerandet. Då de slutligen i ganska upprymd stämning aflägsnade sig, gnoladeJupiter förnöjd på den af vår kyrko- och undervisningsminister Weanerberg författade sången ur »Glunten»:

»Nå morjens då! från sus och dus, Jag stilla hemåt vankar . . .»

***

Sedan gudarne aflägsnat sig sträckte Wadman ut sig på soffan. Han hade icke väl insomnat förrän det ringde på porten.

Wadman stack hufvudet ut genom luckan och frågade: »hvem der?»

— Statsrådet Klumpenström från Abdera ljöd svaret.

— Hvar har du papperen? frågade Wadman.

— Var så god, svarade K. och framlemnade det begärda. Jag hör herrn är svensk. Med hvem har jag den äran att tala? tillade han inställsamt.

— Mitt namn är Wadman. I lefvande lifvet var jag skald, svarade W. i det han granskade papperen.

— W-a-a-ad-man, stammade K. förskräckt och tog ett steg tillbaka, gud vet, om jag icke har gått fel. Är detta himmelens port? frågade han derefter.

— Ja, svarade W., i det han lemnade papperen tillbaka. Duger inte. På de meriterna slipper du inte in i himmelen.

— Hvad för något? Har jag icke med kvarstad belagt en osedlig broschyr, som uppmanade inenniskorna att följa naturen; inte var det mitt fel att juryn frikände den! Har jag icke försvarat de kristnes gud? Har jag icke låtit bötfälla och velat kasta i fängelse alla som förnekat hans tillvaro? Har jag icke . . .

— Just derför får du icke komma in, afbröt honom W. Du som rullar dig för gubben härinne, tror du inte han kan försvara sig själf, din narr? Och medan du med kvarstad belade en folkskrift, som just varnar för osedlighet, tillät du den af polisen, trots lagen,legaliserade osedligheten. Jo, du är mig just en skön filur! Du får stanna utanför,

såvida du icke föredrager att gå till Gehenna, sade W. och slog igen luckan midt för näsan på Klumpenström.

— De' va' väl fan, sa' denne, slapp jag inte in!

Men det är då inte att undra på när Wadman är port-

vakt i himmelen, tilläde han och vände sig snopen om och gick till Gehenna.

Wadman läde sig åter att hvila på soffan. Förnöjd gned han sig i händerna och sade för sig själf:

— Det var ett nöje att lä sända en minister från Abdera till Gehenna; Jag skulle dock nästan hellre önskat att det varit en prest, tilläde han suckande.

Han hade endast legat en kort stund, då det åter

ringde på himla-portklockan. Förargad steg han upp, och i det han såg ut genom luckan frågade han i barsk ton: »Hvem är der?»

— Kungliga justitierådet och f. d. statsrådet Ful som Pesten från Abdera svarade den tillfrågade i det han framlemnade sina papper.

— Du har sagt att det var en föråldrad bestämmelse i Abderas lagar som säger att gudsförnekelse skall straffas, sade W. efter han läst papperen.

— J-a-a, men, stammade Ful skälfvande.

— Derigenom har du förtjenat saligheten, tilläde W. (Ful spetsade öronen) men så har du tagit initiativ till införandet af mera tillämpliga reaktionära bestämmelser i strafflagen och inskränkning i nya riktningar af tryckfriheten. Det slyngelstrecket uppväger din förtjänst och gör dig ovärdig att här få inträda. Här skall du veta, taga vi endast emot hyggligt folk eller också rigtigt enfaldiga narrar. Gå till Gehenna med dig och kilar du raskt på så hinner du i kapp din själsfrände Klumpenström; han är på väg dit nu, sade W. och stängde luckan för den förbluffade svndaren.Det begvnte nu dagas. W adman gäspade och drog till med en drvg ed öfver Petrus, som icke visste vända näsan hemåt.

Jag kan just undra på hvad det är för slags affärer den gamlefiluren har för sig, mumlade han i det han gick bort och tog sig en hjärtestvrkare (den sista som fans) af det från gudarnas zwyck kvarlemnade. Derefter begynte han promenera fram och åter på golfvet

Nu hördes steg utanför och dörren öppnades. Petrus inträdde och hälsade god morgon.

— God morgon farbror, svarade W. och tilläde skälmskt i det han fixerade Petrus »fick farbror affären uppgjord ?»

— Ah ja, tills vidare, svarade Petrus och tog sig en

väldig pris, du har väl ingen hjärtstvrkare att bjuda på?

»Utsupet», sa Wadman.

— Kunde tro det, mumlade Petrus, samt frågade derefter om några kommit under natten.

— Nej, svarade W. bara ett par statsråd från Ab-dera ha varit och velat in, men som de icke hade klara papper, sände jag dem till Gehenna.

— Nej gu nås, suckade Petrus, det är sällan som ministrar och prestcr ha pass som duger för himlen.

Nu klappades sakta och blygt på porten. W. öppnade luckan och fick se en person stå utanför. Hvem är du? frågade han.

Statsråd Lurvén från Abdera, svarade den tilltalade och slog ned ögonen.

Hvad fan står på i Abdera? skrek W., du är nu det tredje statsrådet som på några fa timmar kommit hit från Abdera! De goda abderitema skulle väl aldrig ha gjort uppror? Men nej, dertill ha de visst för fruset blod i

ådrorna.

— Jo men ha de sä, sade Lurvén och torkade de ned för kinderna rinnande tårame. Både Klumpenström och Ful och många, många flera hu, hu . . .— Tjut icke, afbröt honom Wadman, låt mig få se dina papper, du får väl göra de andra sällskap, tänker jag, sade han och lemnade dem till Petrus. »Det är han som varit Klumpenströms bulvan», tillade han upplysningsvis till Petrus. Sänd'en till Gehenna.

Lurvén som hört W:s yttrande begynte nu att högt tjuta och gråta, bedjande att få slippa in, samt försäkrade att han var den bästa menniska i verlden, när han bara fick vara i fred. Jehovah, som hörde spektaklet, stack ut hufvudet genom himlaförhänget och frågade hvem det var som störde hans och Marias morgonslummer.

— Åh, det är bara en abderitisk minister, som pockar på att slippa in, men som du vet, Jehovah, finna ju sådana sällan nåd för dina ögon, svarade Petrus.

— Sant nog, sade Jehovah, i det han fixerade Lurvén så godt hans gamla ögon tilläto. Men derpå yttrade han:

»Karlen ser mig så enfaldig ut, släpp in honom så får jag ro. Ett kräk mer eller mindre, är mig ej till hinder». Dermed drog han hufvudet tillbaka och gick in att fortsätta sin afbrutna morgon-slummer.

I det Petrus öppnade porten för enfaldige Lurvén smög jag mig lika osynligt ut som jag kommit in och fortsatte skyndsamt återfärden till jorden. Snart var jag åter i min cell och när signalen gafs till uppstigning och fångknekten öppnade dörren så att jag kunde återfå mina kläder, som jag hvarje afton hänger utanför dörren — men icke för borstning, utan för, ja, jag vet sannerligen icke hvarför, kunde han nog icke ana att jag i drömmen (dess värre var det ju endast en dröm) gjort ett besök i Petrus portvaktarstuga och tagit reda på hvarför Lurvén slapp in i himmelen men inte de andra m. m.

Ett besök hos Lucifer

*samt huru han straffade **Klumpenström** och **Ful som Pesten** som icke sluppo in i himmelen.*

Det var en söndag i Juli 1888. Gudstjensten var slut. Enligt reglementet hade jag, medan presten språkade sin galamatias, stått vid den cirka 3 tum öppnade celldörren för att åhöra densamma. Nu var det slut, jag drog en suck af lättnad och kastade mig på ryggen å min bädd och lät blicken glida rundt kring de nakna cellväggarne. Som ett hån ljödo i mina öron den psalmvers som sjungits under den nyss slutade gudstjensten: »De fagra blomsterängar och åkrens ädla säd, de rika örtesängar och lundens gröna träd, de skola oss påminna guds godhets rikedom» o. s. v.

Och var det icke också ett infernaliskt hån, att för menniskor, som man beröfvat friheten och instängt i en bur eller murad graf, hvilket man nu önska kalla det, och som till och med äro beröfvade att kunna skåda fria naturen, att för sådana olyckliga stackare sjunga om fagra blomsterängar, rika örtesängar och gröna träd ? . . . Kan sjelfva satan upptänka ett mera infernaliskt sätt att håna? Jag tviflar derpå. Huru jag ändå låg och vände och vred mig på sängen, i tankerna jemförande de moderna pinoanstalterna eller fängelserna med hans sataniska majestäts dito, så föll jag slutligen i sömn och erinrar mig att jag, innan jag inslumrade, var fullständigt öfvertvgad om att den senares icke kunde vara värre än de förras. I sömnen föresväfvade mig underliga drömmar som jag här skall berätta.Jag befann mig utan för Gehenna, den vistelseort hvarest Lucifer oinskränkt förer septret och beslöt mig för att göra hans sataniska majestät en fransysk visit Med ett raskt tag grep jag derför i klocksträngen; en liten ful skelögd figur, efter drägten att dömma en »hona» öppnade portvaktsluckan cch i det hon fixerade mig lika näsvist som en af »kommendörens» kjolklädda frälsningssoldater, som utbjuda »Stridsropet», frågade hon hvad jag önskade. »Hälsa på Lucifer», svarade jag. »Hvem far jag anmäla» frågade hon. Jag påtog mig nu en vigtig min och i det jag erinrade mig min gamla farfars ord att en »nödlögn» icke är förbjuden, for högfärds-djcfvulen i mig och jag svarade: »anmäl en reporter från en af jordens största tidningar som önskar interviewa eller rättare sagt pumpa hans sataniska mäjestät. Luckan slogs igen och inom ett ögonblick öppnades porten af en

kammartjenare som mottog mig. Med en utsökt höflighet bad han mig stiga på. När jag gick uppför trappan såg jag att hans sataniska majestät stod i dörren. Med glädjestrålande ansigte bjöd han mig hjertligt välkommen och i det han förbindligt tryckte min hand, förde han mig in i ett elegant rum, samt bjöd mig taga plats i en den allra näpnaste divan. »Nej, ser man bara på fan; han låter bättre än sitt ryckte och hygglig ser ju också karlen ut föröfrigt», tänkte jag i det jag slog mig ned i den präktiga divanen.

»Ni är tidningsmenniska och se pressens män intresserar jag mig särskildt för», sade Lucifer samt tilläde: »Från hvilket land är Ni och hvad heter den tidning som Ni är reporter för». Och jag mitt fä, förbluffad af såväl Lucifers höflighet (jag hade nemligen förestält mig pre-sternas »buseman» helt annorlunda) som och af den lux-iösa omgifningen, och så år jag också icke van vid att sitta i divan, föll ur rollen och framstammade: »ja-a-a-g, jag är egentligen bara skräddare, ja det vill säga ibland skrifver jag litet i tidningar, men då jag var rädd föratt Ni icke skulle tagit mot mig om jag icke slagit stort på, sa far Ni ursäkta att jag svängde ihop med en liten nödlögn — det brukar vi der jag hör hemma; föröfrigt är jag från Abdera och den tidning jag ibland skrifver uti är revolutionär* sa' jag och säg Lucifer styft i ögat utan att blinka. Men nu skulle ni sett på fän. hans sataniska majestäts ansigte antog ett förklarat uttryck, ja det blef rent ut sagt skönt, och i det han omfamnade mig lika innerligt som kung Oskar omfamnade Leo den XIII utbrast han: »Ni är revolutionär! nå dä är edert besök

mig dubbelt kärare, pressen och dess män älskar jag, men ännu högre de revolutionäre; de äro mig kärast och det är ju så naturligt då jag är revolutionernas fader. Jag var den förste som uppreste mig mot despotismen och slungade revolutionens brandfackla ut i universum. Är icke missnöjet med det bestående den revolutionens fackla som drifver alt framåt; hvad vore menskligheten utan de revolutionäre, det är dessa som föra den framåt till nyare, mera fullkomliga tidsskeden. Ja, de revolutionära ideerna äro det salt som bevarar menskligheten från förruttnelse, de stormilar som bortränsa den skämda sam-hä!Isluften och förer dit frisk i stället. Utan revolutionerna hade menskligheten, ja hela universum för länge sedan stannat i sin utveckling — det är »oron» som drifver alt framåt!

Alt detta framsade Lucifer med en glödande vältalighet och i största entusiasm. I högsta grad förvånad utbröt jag sedan han slutat:

Antingen är Ni den bästa person jag ännu samman-träfvat med, eller också är Ni den mäst hycklande djef-vul som kan trampa ett par skor, men det är sant, tilläde jag, Ni kan ju skapa Er till en ljusens engel och det är väl i den skepnaden Ni nu visar Er, men var uppriktig jag beder Er, visa Eder som Ni verkligen är. Lucifer ryckte på axlarna och i det han sände mig en medlidsam blick svarade han: Jag märker att trots Ni är revolutionär,har Ni ändå en del fördomar kvar. Nå ja, tilladc han suckande, »fördomarne jemte vanans makt äro svåra för menniskornas barn att frigöra sig ifrån — de äro det största hindret för mensklighetens framåtskridande».

Jag skall icke allenast vara uppriktig mot Eder, utan äfven visa Eder det rike hvaröfvcr jag härskar, men glöm icke, att alt hvad Ni här far se endast är en dröm.

Gehenna, eller helvete, som jordens prester kalla detta underjordens rike, är endast en tom inbillning som försvinner i och med att tron på det samma upphör, och någon pinoanstalt är det endast för dem, hvilka gjort till sin lifsuppgift att bedraga och förtrycka det lättrogna folket genom att trampa dess naturligaste rättigheter under fötterna eller fördumma det; — för sådana är det en pinoanstalt, men märk väl, endast i inbillningen, det är en obehaglig dröm, de afsomnades eviga dröm. För de andra deremot — nå ja, se sjelf och döm, sade han i det han gick bort till väggen och tryckte på en knapp. Ett par dörrar öppnades nu på vid gafvel; de förde ut till en balkong, från hvilken man hade utsigt åt en den allra härligaste trädgård med grottor, vattenkonster och de härligaste blommor, omgifven af flera byggnadskomplex. Jag stod häpen och förvånad för hvad som nu visade sig för mina blickar.

I de slingrande trädgårdsgångame såg jag herrar och damer promenera, än ensamma, än par om par, än gruppvis samspråkande, än öfvergifvet gladt så som unga lefnads-glada menniskor, än sagta med förstulna blickar såsom älskande par, än al varligt begrundande, såsom tänkande män. A de stora härliga gräsplanerna spelades kricket och företogs andra lekar och från de trädgården omgifvande byggnaderna ljöd den härligaste sång,

ackompagnerad af musik.

Lucifer bröt efter en stund tystnaden och sade, i det han visade rundt med handen å den nedanför liggande trädgården och de denna omgifvande byggnaderna. Se [här de otrognas boningar; alla som Ni här se ha icke trottpå någon himmel, ej heller på något helvete, ej heller på någon gud, hvarken i en person eller flera. De ha icke varit så dåraktiga att försöka utgrunda det outransakliga; deras mål har varit att gagna menskligheten, de ha varit nöjda med hvad jorden bjöd, samt sökt sprida upplysning oeh vetande bland jordens barn; de hafva trotsat tyranniet under alla dess former och varit besjälade af en fast, orubblig öfvertygelse att menniskoslägtet slutligen skulle bli lyckligt, blifva ett samfund af bröder, hvarest icke den ena förtryckte den andra, i denna tro ha de lefvat, verkat och dödt och nu få de här i underjordens rike evigt fortsätta att se sin tro förverkligad. Där i byggningarne fa dessa mensklighctens sanna välgörare fortsätta med sina käraste sysselsättningar på jorden, medan de till omväxling taga sig promenader bland denna trädgårds lummiga ekar.

— Detta är ju som ur tusen och en natt, utropade jag förvånad. Hvilken härrlig dröm!

— Som på jorden skall blifva verklighet den dag alla hunnit äta af kunskapens träds frukt, svarade Lucifer. En lång stund stod jag och beskådade all denna härdighet, huru länge vet jag icke, ty jag stördes i de tankar som genomströmmade mig, af Lucifer, som bröt tystnaden och sade: kom så skall jag visa Eder de andras bostad, förtryckames, utplundrarnes, hycklarnas tillhåll!—Jag följde honom mekaniskt och efter att vi genomvandrat en lång smal korridor öppnades en stor svart dörr; vi trådde in och befunno oss nu i ett stort halfmörkt rum. Hvilket skrik, hvilka förbannelser utslungades icke här från de i stora kittlar öfver brinnande eldstäder liggande olyckliga, som vredo sig likt ormar. En hel del män och kvinnor, de flesta gamla och fula som — fan, hade jag når sagt, men det är fel, ty han var som anfört en vacker karl, och hängande läpp värre än Per Axel Bergström, gingo fram och åter, en del bärande äm-bar med vatten och olja, en del bränsle, det förra slogspä de olyckliga, och det senare lades under de kokande kittlarna. Jag ryste vid åsynen af alt detta elände och utbröt: men detta är ju förfärligt! Glöm. icke, sade Lucifer, att det endast är en dröm, som dessa här i kittlarna liggande sjelfva i lefvande lifvet sökt frammana, och desto värre äfven lyckats. Huru många ha icke charlatanag-tiga prester, eländiga hycklande kolportörer och annat dylikt otyg fört till vansinnets rand genom att måla ett helvete precis som Ni här ser; hvad är då naturligare, än att de fa fortsätta den dröm de i lefvande lifvet sökt frammana, och dessa, som Ni ser bära vatten och bränsle, äro deras arma offer. Jag anser att de böra ha något straff för det de varit sådana idioter och icke brukat sitt förnuft, men kom! låtom oss gå härifrån, ty här är endast uppehållsorten för de simpla fördömda, såsom hycklande bedrägliga prester, kolportörer, banktjufvar, kronofogdar, lejda skribenter, ofolkliga riksdagsmän och dylikt sammanrafsat pack, men som ändå gjort så förfärligt mycket ondt, ty de ha merändcls förstått att beherrska massorna genom våld, list, lögn och ränker.

Just som vi gingo ut ur detta helvete såg jag ett bekant kronofogdehufvud sticka upp ur en stor kittel, en löjlig figur satt uppkrupen på hans axlar och skrek så det gaf genljud i hela helvetet: »Mina kära vänner i Bro och Lossa för — br-r-r-r. Här atbröts talaren i det han gled ned från sin upphöjda plats och skvalp åter ner i kitteln. »Det der är endast en galen prest, som tror att han predikar, sa’ Lucifer, och nu erinrade jag mig att jag träffat samman med figuren för ej så länge sedan. Men är

här icke ett par statsråd från Abdera, frågade jag. Vi

äro just på vägen dit svarade Lucifer med ett betydelsefullt smil, — se jag har gömt det bästa till sist, sade lian skrattande. 1 det samma öppnade han en dörr och vi

inträdde i ett litet rum. Här mötte mig en syn som jag

aldrig kan glömma.

Midt på golfvet stod i den allra djupaste negligé engammal ful nucka, med en uppsyn som en sedlighets-dam när hon åhör ett föredrag af von Bergen eller Helsingborgs Borg. Bak henne stod Klumpenström och lät handen glida under det onämnbara. För hvaije gång han drog den fram, hade han mellan nyperna en helt liten tingest, hvilken han öfverlemnade till Ful som Pesten, hvilken satt framför ett bord och med skyndsam ifver transporterade de

små skepnaderna till en annan verld, hvilket lätt hördes på de små smällarne.

Hvad fan skall detta betyda! utropade jag, då jag en stund stått mållös och beundrat Klumpenströms och Ful som Pestens fingerfärdighet, jag tror ta mig tusan han loppar henne?

Klumpenström, som i sin arbetsifver icke märkt vårt inträde, slog nu upp ögonen och blängde på mig och Lucifer i det han såg lika fiat ut som Per Axel Bergström då han fått underrättelse om att min broschyr var frikänd, och Lucifer svarade i det han hviskade i örat på mig: Ja vist gör han så, se det är en sedlighetsdam från Abdera, som här om dagen kom hit; hon är mycket plågad af de små plågoandarne, men af bara pur sedlighet vågar hon icke sjelf att fånga dem af fruktan för att möjligen få fast i en hanloppa.

För att drifva skoj med dem, låter jag nu Klumpenström utföra det arbetet, och har han tagit Ful som Pesten till medhjelpare; de tro att det är kättare de öfverlemnat till den Abderitiska rättvisan och låta domen altid lyda på döBsstraf. På så sätt få dc fortsätta sin käraste sysselsättning i Abdera, endast med den skillnad, att. det här är lika motbjudande som det i Abdera var dem kärt.

Jag såg på Lucifer med en lång frågande blick och sade: Skola de fortsätta detta i all evighet?

Naturligtvis! sa' Lucifer.

En djup suck trängde sig fram ur mitt bröst i det jag utropade:O Lucifer! du Ur infernalisk i upptänkandet af straff. Att i all evighet få stå och loppa en af von Bergens och Borgs inskrumpna sedlighetsnuckor som för länge sedan mistat alla sina behag, måste vara ett helvete utan like, och det kallar du för skoj.

Lucifer strök sig med ett belåtet smil om munstascherna — jag kunde se att han var svag för beröm — och, svarade: »annars hade det väl icke varit något straff» — jo du är mig en ljus djefvul tänkte jag, och hela situationen föreföll mig så komisk att jag föll i en skrattparoxysme, så att jag vaknade dervid. — —

Stockholm 1889. G. Walfrid Wilhelmssons boktr.